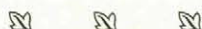

turf heeft uitgevreten, is het water open. Maar het is intusschen laat geworden, de zon nadert den horizon en laat haar roode stralen in het bruine water terugkaatsen, wat een gouden weerschijn geeft. Slechts noode kunnen we besluiten, den langen terugweg te aanvaarden.

(Wordt vervolgd).

F. JONAS.

ONZE STRANDEN.

An het hoofd van onze Vragen en Korte Mededeelingen vindt ge een oproep van Dr. van Burkom en Dr. Schierbeek om medewerking voor het verzamelen van berichten van waarnemingen en vondsten langs onze stranden. Wij hopen dat deze organisatie even veel succes zal hebben als het onderzoek naar de Flora en Fauna van Meyendell. Alleen zal het aantal der onderzoekers veel grooter moeten zijn en het is daarom zeer van harte, dat wij onze lezers oud en jong, geleerd en leek opwekken, om deel te nemen aan dezen aangenamen en nuttigen vorm van strandvonderij. De „Ondernemers” zullen het wel niet laten ontbreken aan kritiek en contrôle en wel spoedig klare begrippen geven omtrent de waarde en de juistheid der mededeelingen.

Dikwijls lijkt het strand een onbeschreven blad papier. Springvloed en storm hebben het geheel schoongeveegd, de vloedstroom is zoo dicht langs den duinvoet gegaan, dat het aanspoelsel geen rust heeft kunnen vinden, zoodat zelfs de gewiekste strandjutter platzak naar huis moet gaan. Bovendien is het de stille tijd in de vogelwereld en de westenwind houdt de insecten in het binnenland. Op zulke dagen moet de strandwandelaar het hebben van het licht en de ruimte en de frischheid en wanneer hij daaraan niet genoeg heeft, dan moet hij zich verontrusten over den staat van zijn ziel. Of, ja, toch, hij kan nog altijd Schierbeek en Van Burkom verblijden met een bericht over den afslag van het duin, den omvang der neergestorte zandmassa's, de beschermende werking van het plantenkleed, de uitgebreidheid der wortelstelsels van duindoorn en helm en hoe diep ze doordringen.

Een andermaal is het juist andersom. De oostenwind heeft tal van insecten aangebracht; de Onzelievenheersbeestjes wandelen bij troepen tusschen de tepelhoorns, distelvlinders maken zich gereed om de zee over te steken, hongerige zebrarupsen dwalen rond, na het laatste kruiskruid in den zeeloper afgeknaagd te hebben. Dan weer liggen breede strooken strand bedolven onder schelpen van verschillende soorten, hulsels van kokerwormen of glinsterende knikkertjes van glasheldere ribkwallen of bruin olieachtig schuim van micro-organismen. Dan voor afwisseling eens een groot walvischachtig dier of een tonijn of een maanvisch. Sommige deelen van het strand krijgen nooit aanspoelsel van schelpen. Op andere plaatsen zien we weer kleurige streepen in het zand en daar ligt dan geen gewoon kiezelzand maar mooi wijnrood granaatzand of zwart titaanijzerzand en augietzand, glinsterend mica en

nog allerlei geelachtig en bruinig gedoe, dat ik nu kan opsturen aan Schierbeek en Van Burkom en die moeten mij dan maar vertellen wat dat allemaal is. Maar goed opgeven, waar en wanneer gevonden en onder welke omstandigheden. Gelukkig, dat we door middel van de strandpalen tot op een meter precies de plaats van onze vondsten en waarnemingen kunnen „bepalen”.

Laat ons ook vooral op den tijd letten. Eens zaten we op een top aan het strand, een uur lang en al dien tijd trokken zilvermeeuwen voorbij, een meter of acht boven den duinrug op roerlooze wieden, profiteerend van den westenwind. De colonne was niet breed, maar dicht en eindeloos; in de richting naar IJmuiden altijd maar meeuwen, die kwamen, in de richting naar Zandvoort altijd maar meeuwen, die gingen. In het geheel passeerden er tusschen de twintig- en dertigduizend. Waar kwamen ze vandaan, waar gingen ze heen? Hier moeten de waarnemers van den Helder, Bergen, IJmuiden, Noordwijk, Den Haag, Hoek van Holland ons helpen.

En dan de eilanden, zoowel de Noordzee-eilanden als die van Zuid-Holland en Zeeland. Zullen we daar genoeg medewerkers vinden? Juist aan de zeegaten gebeuren de belangrijkste dingen en bovendien hebben we daar een Noordzeestrand en een Waddenzeestrand, zandvlakten, slibbanken, steenglooiingen en hier en daar, wat in ons land heelemaal zeldzaam is groote diepten vlak tegen den dijk, die daardoor op en top het karakter krijgt van een rotsachtigen oever. Zoo krijgen we ook als bijzonder waarnemingsgebied de zeedijk van Den Helder, de Hondsbossche zeevering, de pieren van IJmuiden, de hoofden van Westland, Vlieland, Schouwen etc. en den nieuwen Afsluitdijk van Ewijcksluis naar Zurig.

Het zou wel goed zijn, wanneer deze Strandcommissie ook de stranden van de afgesloten Zuiderzee in haar werkplan opnam. Weliswaar houden reeds wetenschappelijke commissies zich daarmee bezig, maar het kan geen kwaad, als daar nog wat meer werkrachten bij komen en ook wij moeten allemaal zooveel mogelijk mee genieten van wat daar komt te gebeuren.

Wij wenschen den heeren Schierbeek en Van Burkom van harte geluk met hun initiatief en wekken iedereen gaarne op tot deelneming aan dit heerlijk werk. Natuurlijk beseffen wij de groote moeilijkheden, die zich zullen voordoen, maar wij hebben hier het groote voordeel, dat het onderzoek toch nooit „af” kan zijn en dat nauwkeurige registratie altijd de waarborg geeft tot verbetering van eventuele fouten.

JAC. P. THIJSSSE.